

From: EK-voorzitter <voorzitter@eerstekamer.nl>
Date: Monday, June 1, 2026, 3:53 PM
To: EK-postbus <postbus@eerstekamer.nl>
Subject: FW: Graag lezen vóór de stemming: mijn persoonlijke ervaring met genderdysforie

Van: 5.1.2.e <5.1.2.e@gmail.com>
Verzonden: maandag 1 juni 2026 15:45
Aan: 5.1.2.e 5.1.2.e 5.1.2.e <lies.vanaelst@eerstekamer.nl>
Onderwerp: Graag lezen vóór de stemming: mijn persoonlijke ervaring met genderdysforie

U ontvangt niet vaak e-mail van 5.1.2.e <5.1.2.e@gmail.com>. [Ontdek waarom dit belangrijk is](#)

Geachte senator,

Ik schrijf u omdat dit wetsvoorstel mij persoonlijk raakt. Ik heb zelf jarenlang geworsteld met genderdysforie en weet uit eigen ervaring hoe belangrijk het is dat er ruimte blijft voor vrijwillige, zorgvuldige gesprekken met een psycholoog of andere hulpverlener.

Ik begrijp en steun de wens om mensen te beschermen tegen dwang, misbruik, vernedering en schadelijke praktijken. Niemand mag onder druk worden gezet, gemanipuleerd of gedwongen om zijn of haar seksuele gerichtheid of genderidentiteit te veranderen.

Toch maak ik mij grote zorgen over de reikwijdte van het initiatiefvoorstel Wet strafbaarstelling conversiehandelingen. Mijn zorg is dat vrijwillige gesprekken en begeleiding onbedoeld strafbaar of verdacht kunnen worden gemaakt. Juist mensen die worstelen met genderdysforie, identiteit, geloof, lichaam en toekomst moeten veilig kunnen spreken met een psycholoog, arts, pastor of andere hulpverlener.

In mijn eigen leven heb ik ervaren hoe belangrijk die ruimte is. Als meisje was ik altijd stoer. Ik hield van ravotten, had niets met jurken of typisch meisjesachtige dingen en voelde mij vaak anders dan andere meiden. Later kwamen daar diepere vragen en gevoelens bij. Rond mijn 25e realiseerde ik mij dat ik transgendergevoelens had. Een arts zei tegen mij dat transitie waarschijnlijk de beste oplossing zou zijn. Een letterlijke uitspraak was: "Je kunt wel je lichaam naar je geest veranderen, maar niet je geest naar je lichaam."

Later ontdekte ik dat gevoelens van genderdysforie ook kunnen verminderen wanneer ze serieus genomen en bespreekbaar gemaakt worden, zonder dat het lichaam direct onherstelbaar wordt aangepast. Ik heb veel gelijkgestemden gesproken die eenzelfde ervaring hebben.

Zelf is mijn baarmoeder op 27-jarige leeftijd binnen drie gesprekken verwijderd. Dat gebeurde onder andere om medische redenen, maar vooral vanwege genderdysforie die op dat moment speelde. Die was nog niet officieel vastgesteld, maar de ingreep werd in Nederland wel goedgekeurd. Als ik het over kon doen, had ik het niet gedaan. Toen wist ik namelijk niet dat gevoelens van genderdysforie kunnen veranderen. Net als de meeste andere gevoelens.

Wat voor mij uiteindelijk van grote waarde is geweest, is dat ik naar een psycholoog kon gaan en eerlijk kon bespreken wat er in mij leefde. Ik kon onderzoeken waar mijn genderdysforie mogelijk vandaan kwam, hoe ik ermee kon omgaan en hoe ik gelukkig kon zijn zonder transitie. Alleen al het erkennen van mijn gevoelens, het toelaten van verdriet en het zoeken naar woorden gaf rust. Mijn leven is uiteindelijk een succesvolle niet-transitie geworden. Ik kom uit heel zwaar weer, maar ben er goed uitgekomen.

Daarom vind ik het zo belangrijk dat de wet duidelijk verschil maakt tussen schadelijke dwang en vrijwillige begeleiding. Het eerste moet worden aangepakt. Het tweede moet beschermd blijven.

Ik ben bang dat een te ruime strafbaarstelling ertoe leidt dat hulpverleners, ouders, kerken of vertrouwenspersonen terughoudend worden omdat zij bang zijn dat een open gesprek over bijvoorbeeld acceptatie van het lichaam, twijfel, trauma, rouw of een leven zonder transitie later als “conversiehandeling” kan worden uitgelegd.

Daarmee zouden juist kwetsbare mensen minder hulp krijgen. Voor mij was het belangrijk dat niet alleen bevestiging van transitie bespreekbaar was, maar ook de vraag: hoe kan ik met deze gevoelens leven zonder medisch in transitie te gaan? Die ruimte heeft mij geholpen. Ik gun die ruimte ook aan anderen.

Ik vraag u daarom dringend om bij dit wetsvoorstel te waken voor een te brede formulering en dit voorstel te verwerpen. Bescherm mensen tegen het verkeerde, en zorg ervoor dat vrijwillige psychologische, pastorale en andere begeleidende gesprekken mogelijk blijven. Echte keuzevrijheid betekent dat iemand niet één richting opgeduwd wordt, maar in veiligheid alle vragen mag onderzoeken.

Excuses voor deze late mail. Ik volg het nieuws op dit gebied niet op de voet en hoorde pas laat van dit wetsvoorstel. Ik hoop dat u mijn persoonlijke ervaring mee wilt meenemen in uw afweging, om het wetsvoorstel af te wijzen zodat mensen zoals ik wel de vrijheid blijven houden alle vragen en opties bespreekbaar te maken en te houden.

Bescherm ons tegen dwang, maar ontnem ons niet de vrijheid om in veiligheid alle vragen te onderzoeken. Mijn ervaring laat zien dat vrijwillige begeleiding geen gevaar is, maar juist bescherming kan bieden.

Bedankt!

Met vriendelijke groet,